

Abstrakt

Účelem práce je zodpovězení nastolených otázek ohledně subjektů oprávněných k pořizení zvukového či audiovizuálního záznamu a zákonnosti použití těchto záznamů ve správním řízení jako důkazních prostředků.

Práce je formálně rozčleněna do tří kapitol, z nichž první pojednává o základních pojmech prostupujících celou práci a přípustnosti jiných než zákonem výslovně upravených důkazních prostředků. Druhá část práce nahlíží na pořizování zvukových a audiovizuálních záznamů a jejich další využití jako důkazních prostředků pohledem zásadních lidskoprávních dokumentů, popisuje a analyzuje postup posuzování přípustnosti takto získaných důkazních prostředků aplikovaný Evropským soudem pro lidská práva. Závěrečná kapitola pracuje s vnitrostátními právními předpisy práva veřejného i soukromého, jakož i s rozhodnutími tuzemských soudů, z nichž dovozuje subjekty oprávněné k pořizování diskutovaných záznamů, jež je následně oprávněn správní orgán použít v řízení jako důkaz.

Diplomová práce na základě analýzy právních předpisů a soudních rozhodnutí definuje subjekty oprávněné k pořizování zvukových a zvukově obrazových záznamů a podmínky, při jejichž dodržení může k pořizování docházet. Zároveň poukazuje na problémy vyplývající z aktuální právní úpravy pořizování zvukových a audiovizuálních záznamů vybranými orgány veřejné moci obsažené zejména v zákoně č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád) a v dalších na něj navazujících zákonech.